



# Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Pintér Jenő székfoglalója a Kistfaludy-Társaságban*

Forrás: *Magyarság*

Osztályozás

Tárgy: *81(062)*

Hely: *Kistfaludy Társ.*

Idő: *"1923"*

Személy

*3n*  
(Hely)

*1923. 11. 8.*  
(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(C)

Közp nyo

## Pintér Jenő székfoglalója a Kistfaludy-Társaságban

— A Magyarság tudósítójától —

Az Akadémia heti ülésterme ma délután már korán zsúfolásig megtelt előkelő közönséggel. A Kistfaludy-Társaság tartotta rendes havi felolvasóülését, melynek keretében olvasta fel Pintér Jenő főigazgató székfoglaló tanulmányát Heinrich Gusztávról. Miután Berzeviczy Albert pár rövid szóval megnyitotta az ülést és Szász Károly főtítkárs beszámolt az újabb adományokról, a felolvasó-asztalhoz lépett a Kistfaludy-Társaság új tagja és hozzákezdett kiváló, nagy tudós elődének, Heinrich Gusztávnak mélyreható méltatásához.

A nagy érdeklődéssel várt tanulmány bevezetőszavaiban hangsúlyozta, hogy inkább ténymegállapításokra fog szorítkozni székfoglalójának tárgyát illetőleg és nem általánosságban szól majd Heinrich Gusztáv érdekes egyéniségéről. Kifejtette, hogy ez illik legjobban elődje pozitív szelleméhez, majd rátért a tárgyalásra, melyben plasztikus szavakkal rajzolta meg elsősorban az embernek alakját. Tömör összefoglalásban és rendkívül szemléltetően jellemezte mindenekelőtt Heinrich Gusztávet. Szavai nyomán részletről-részletre domborodtak ki a nemrég elhunyt kiváló filológusunk egyéniségét jellemző sajátosságok. Hareos szellem volt, — mondotta Pintér Jenő, — aki nem kiméli még pályatársait sem. A soha meg nem nyugvó harsognak fogalmából vezette le további fejtegetései során azoknak az elkészeredett kritikáknak és gyűlölködésnek okait, melyek végigkísérték a nagy tudóst egész pályá-

ján. Jellemző vonásokkal esetelte, milyen szellemes, ötletekben gazdag, tulajdonosan őszinte ember volt Heinrich Gusztáv és ez az őszinteség hogyan vegyült a szarkasztikus hajlammal. Jellemének ezek a tulajdonságai beszédközben talán méginkább kidomborodtak, mint szellemes, szuró és sokszor sokaknak kellemetlen, de mindig igazságos írásai-ban. Az aforizmánk szeretete a gondolatnak rapszódikus ide-odaesapongása és mégis állandóan szigorúan a felvett témakörben való maradása, tudományos kérdések megbeszélésénél egyedülálló vitatkozóvá avatták. Ilyen körülmények között hallatlan energia kellett ahhoz, hogy könnyen szerzett ellenségeinek sorfala között mégis előretörjön. Ennek a gondolatnak képesán életét vázolta Pintér Jenő nagy alaposággal az életrajzirót analízis legfinomabb eszközeivel, majd munkásságát elemezte, részletesen szólva összes fontosabb műveiről. Székfoglalójának ebben a részében nagykonceptiójú emléket emelt Heinrich Gusztávnak, amikor sorra vé az összehasonlító irodalomtörténet megalkotását, filológiai társaságbeli elnöki megnyitóit és Heinrich Gusztáv nagy életművének főbb maradandóbecsű momentumait, teljessé rajzolta nagy elődjének szellemi portréját. A felületesség és szép szavak mögé buváv ostorozása miatt, mellyel a magyar irodalomtörténetírókat illette, sokan a magyartalanság vádjával illették, pedig Heinrich Gusztáv mélyebben magyar volt, mint azok, akik áskálódtak ellene, vagy akik a német kultúrát szaporítják, csak német nyelven megjelenő művekkel. A magyarság jelentőségét vázolta ezután a tudományos munkásság szempontjából, majd lendületes szavakkal befejezte felolvasását.

Szünni nem akaró taps köszöntötte a Kistfaludy-Társaság új tagját, akinek meleg szavak kíséretében adta át Berzeviczy Albert elnök a tagsági diszoklevelet. Pintér Jenő a tagságot köszönő szavaiban felemlítette, hogy ez az újabb kifüvetés fokozottabb munkára serkenti és most a magyar irodalomtörténet Aránytól napjainkig terjedő időszakát akarja feldolgozni. Ujra zúgó taps fogadta Pintér Jenő szavait, majd Berzeviczy Albert, mielőtt áttértek volna a következő programpontra, Vargha Gyula másodelnököt köszöntötte abból az alkalomból, hogy pár nappal ezelőtt töltötte be hetvenedik életévét. Meleg hangon méltatta az ősz költő jelentőségét, mire Vargha Gyula, melyen meghatva a váratlan finnepléstől, válaszolt. Ezután Kozma Andor hozzákezdett egy hosszabb költeményének felolvasásához és a hallgatóság kedves meglepetéssel vette észre pár sor elhangzása után, hogy Kozma finon, poétikus versének tárgya az ünnepeit agg költő, őt aposztrófálja és magasztalja költőt megillető szavakkal. A vers felolvasását zúgó taps követte, majd véget ért a Társaság ülése.

1922